

ANA DUMITRAN

ELENA-DANIELA CUCUI

**Zugravul Porfirie Șarlea
din Feisa. Profilul iconarului**

Artist prolific, de un real talent, Porfirie Șarlea nu a beneficiat până acum decât de un medalion biografic alcătuit cu prilejul organizării la Muzeul Național al Unirii din Alba Iulia, în toamna anului 2008, a unei expoziții dedicate școlii de pictură de la Feisa, al cărui exponent a fost¹. Informațiile disparate acumulate în literatura de specialitate, puse una lângă alta, au scos atunci la iveală o diferență de 82 de ani între prima și cea din urmă atestare a sa, fapt care a ridicat problema unei duble identități, cu atât mai mult cu cât numele său de familie – Șarlea – nu coincide cu cel al tatălui, Vasile Ban, un alt reprezentant al fenomenului artistic împământenit pe valea Târnavei Mici de "mai marele între zugravi" Iacov din Rășinari. Fericita descoperire a unui detaliu din biografia părinților săi permite astăzi rezolvarea acestei enigme, iar cercetarea unor biserici mureșene completează tabloul operei sale impresionante atât sub aspect cantitativ, cât și ca prestație estetică, într-o vreme în care arta zugravilor traversa un vizibil regres calitativ, caracterul rural devenind preponderent.

Astfel, putem afirma acum cu toată certitudinea că Vasile Ban din Feisa, colaborator apropiat al Popii Nicolae, fiul mezin al lui Iacov din Rășinari, a avut doi fii, ambii botezați Porfirie, ambii instruiți în tainele zugrăvitului. Primul, căruia îi vom spune **Porfirie Ban**, a semnat în 1789, alături de tatăl său, pisania de la proscomidia bisericii cu hramul "Sfinții Arhangheli" din Sub Pădure (com. Gănești, jud. Mureș)². În acel moment era, probabil, adolescent. Alte informații despre el nu au mai fost semnalate, ceea ce ne face să credem că s-a stins curând din viață. Cel mai bun indiciu că așa s-a întâmplat îl oferă atribuirea aceluiași nume, Porfirie,

¹ Ana Dumitran, Elena-Daniela Cucui, catalogul expoziției *Zugravii de la Feisa*, Alba Iulia, 2008, p. 32-34.

² *Ibidem*, p. 30, fig. 51.

copilului născut în jurul anului 1805, an în care în Feisa era semnalată "nelejuita cununie prin parohul Horja de la Micăsasa a Rafillii Șarlea cu Vasilie zugravu săvârșită"³. La 1824 "zugravul **Porfirie Șarlea**" semna o strană destinată bisericii din Noșlac, dovedind suficientă măiestrie pentru a considera că avea deja ucenicia îndeplinită⁴. Doi ani mai târziu avem o nouă dovadă a maturității personajului, care nota pe filele unui *Penticostar* că "la anul 1826 s-au zugrăvit besearica Mirăslăului cu 90 de zloți", semnând "eu, Porfirie zugrav de la Feisa [...] dascal nu unit [!]"⁵, iar o inscripție de pe un dulap-prăznicar de la aceeași biserică mărturisește de truda comună a "zugravilor Vasilie Ban și feciorul său Porfirie de la Feisa", fiind astfel înlăturat orice dubiu asupra paternității sale.

Dascăl și zugrav deja în primii ani ai celui de-al treilea deceniu din veacul XIX, presupunerea noastră că s-a născut în jurul anului 1805, când oficialitățile religioase se pregăteau să ia măsuri împotriva căsătoriei părinților săi, se dovedește îndreptățită. Nu știm în ce a constatat "nelegiuirea" care împiedicase încheierea unei căsătorii valide, dar impedimentul trebuie să fi fost destul de serios câtă vreme oficiantul nu a fost parohul local, ci un altul⁶.

³ Arhiva Mitropoliei Sibiu, *Index pro Anno 1805*, nr. 646.

⁴ *Ibidem*, p. 32-33, fig. 59-60.

⁵ Însemnarea ne-a fost semnalată de d-na Doina Dregheciu, căreia îi exprimăm întreaga recunoștință. Volumul se păstrează în colecția de carte veche a Arhiepiscopiei Ortodoxe de Alba Iulia, inv. nr. 449.

⁶ La scurtă vreme, poate și datorită problemele iscate de încălcarea dreptului matrimonial, preotul de la Micăsasa a trecut la Biserica Unită (cf. *Regulatio Diocesis Transilvanicae Disunitae anno 1805*, unde Ioan Hozsa are mențiunea *transierunt*; Nicolae Josan, Gheorghe Fleșer, Ana Dumitran, *Oameni și fapte din trecutul județului Alba în memoria urmașilor*, Alba Iulia, 1996, p. 117, 125). Sfințit la Arad în 1799, poate tot el este acel Johannes H⁷ între 1848-1857 sunt atestați "zugravii Șarlea Ștefan și Matei, amân-doi frați născuți în Feisa" (Ana Dumitran, Elena Cucui, *op. cit.*, p. 36); la 1887 este atestat zugravul Șarlea Iacob (*Ibidem*); la 1876 sunt atestați cantorul Petru Șarlea și învățătorul Augustin Șarlea (N. Josan, Gh. Fleșer, Ana Dumitran, *op. cit.*, p. 251); la 1900 este atestat cantorul Porfirie Șarlea (*Șematismul veneratului Cler al Archidiecesei metropoli-tane greco-catolice române de Alba-Iulia și Făgăraș pre anul Domnului 1900*, Blaj, 1900, p. 176).

Verdictul dat se pare că a fost împotriva însurățeilor, din moment ce Porfirie – copilul pe care-l așteptau deja sau pe care l-au avut încălcând interdicția pronunțată de forul bisericesc competent – a sfârșit prin a purta numele mamei, nu pe cel al tatălui. Cel din urmă nu a abdicat însă de la îndatoririle sale, chiar dacă mariajul a fost invalidat, și i-a oferit fiului său instrucția necesară pentru a practica, pentru lumea românească, cele mai elitare profesii ale timpului. Dascăl și zugrav, Porfirie Șarlea stă la baza unei adevărate dinastii de intelectuali în Feisa, rudele și urmașii săi îndeplinind aceleași rosturi artistice și cărturărești până în primele decenii ale veacului trecut⁷. Între ei, **cantorul Porfirie Șarlea** complică peisajul onomastic cu atât mai mult cu cât foarte probabil a fost și zugrav, și încă unul foarte activ, desigur dacă identificarea noastră este corectă.

Revenind la cel de-al doilea fiu al lui Vasile Ban cu numele Porfirie, ne propunem în continuare să insistăm asupra carierei sale de iconar, aproape necunoscută până acum⁸, în măsura în care surprinderea caracteristicilor sale stilistice poate permite atribuirea unor piese rămase până acum fără paternitate.

O primă constatare sub aspect stilistic îl indică drept maestru al lui Porfirie Șarlea pe Popa Nicolae din Feisa, colaboratorul și în egală măsură maestrul tatălui său, Vasile Ban. Se înțelege, deci, de la sine că fiii acestuia au ucenicit în atelierul și pe șantierele celui pe care însuși părintele l-a urmat adeseori. Modelele lui Nicolae se regăsesc aidoma în creația lui Porfirie Șarlea, dar ceea ce le diferențiază de prestația acestuia nu pare să țină doar de dorința și capacitatea ucenicului de a-și etala individualitatea,

⁷ Între 1848-1857 sunt atestați "zugravii Șarlea Ștefan și Matei, amândoi frați născuți în Feisa" (Ana Dumitran, Elena Cucui, *op. cit.*, p. 36); la 1887 este atestat zugravul Șarlea Iacob (*Ibidem*); la 1876 sunt atestați cantorul Petru Șarlea și învățătorul Augustin Șarlea (N. Josan, Gh. Fleșer, Ana Dumitran, *op. cit.*, p. 251); la 1900 este atestat cantorul Porfirie Șarlea (*Șematismul veneratului Cler al Archidiecesei metropolitane greco-catolice române de Alba-Iulia și Făgăraș pre anul Domnului 1900*, Blaj, 1900, p. 176).

⁸ Au fost publicate până acum doar două icoane, cu reprezentările lui Iisus Pantocrator și Sf. Nicolae, aparținând Muzeului de Istorie "Augustin Bunea" din Blaj (Ana Dumitran, Elena Cucui, *op. cit.*, p. 34, fig. 64-65).

ci mai degrabă de o nedesăvârșire a învățaturii, stopată cel mai probabil prin dispariția Popii Nicolae tocmai în perioada în care tânărul zugrav avea mai multă nevoie de îndrumare. Născut în 1744⁹, atestat ultima oară în 1814¹⁰, venerabilul artist s-a stins din viață când Porfirie făcea primii pași spre adolescență, astfel că îndru-marea sa profesională a căzut în special în sarcina tatălui său. Potențialul nativ cu care a fost înzestrat trebuie să fi fost însă deja observat și încurajat, iar transferul atelierului celui care l-a rândul său îl moștenise pe marele Iacov și poate și pe fratele mai vârstnic, Gheorghe, va fi făcut mai suportabilă lipsa descenden-ților direcți care să ducă mai departe meșteșugul ce adusese atâta faimă familiei și Feisei.

Pentru observarea acestei ilustre descendențe a modelelor folosite de Porfirie Șarlea vom privi comparativ câteva icoane, de preferință până acum inedite, executate de Popa Nicolae, respectiv de Porfirie, cu ajutorul cărora vom încerca să surprindem similitudinile și ceea ce, pornind de la aceste similitudini, le diferențiază totuși, făcându-le atribuibile la doi zugravi.

Nesemnate, icoanele realizate de Popa Nicolae la o dată necunoscută pentru biserica din Abuș (com. Mica, jud. Mureș) și la 1802 pentru o localitate neidentificată își găsesc ușor analogii care să îndreptățească atribuirea. Pentru chipul Mântuitorului (**fig. 1**), trimitem la icoanele cu aceeași reprezentare de la Sânbenedic, Sub Pădure, Tăuni și la medalionul Sf. Ioan Botezătorul redat pe bolta bisericii de lemn din Dâmbău¹¹. Maica Domnului (**fig. 5**) are analogii la Sânbenedic, Subpădure, Cuștelnic, Cetatea de Baltă, Dâmbău, Șilea și Târgu-Mureș¹². Arhanghelii din 1802 (**fig. 3**) reproduc aceeași figură cu cea din icoana de pe tâmpla bisericii

⁹ La 1747 o conscripție a domeniului Blaj îl surprinde pe Iacov Zugravul la Ciufud împreună cu trei fii, dintre care mezinul, Nicolae, avea 3 ani (Gabriela Mircea, *Blajul și domeniul aparținător la jumătatea secolului al XVIII-lea*, în *Anuarul Institutului de Istorie și Arheologie Cluj-Napoca*, XXXV, 1996, p. 57).

¹⁰ În acel an, împreună cu Vasile Ban, Popa Nicolae semna pictura absidei și a tâmplei bisericii de lemn din Târgu-Mureș (Ana Dumitran, Elena Cucui, *op. cit.*, p. 25-28, fig. 42-47).

¹¹ *Ibidem*, p. 98-99, nr. 81-83, p. 24, fig. 38.

¹² *Ibidem*, p. 102-107, nr. 89-94, p. 26, fig. 45.

din Târgu-Mureș¹³, iar icoana de la Abuș (fig. 9) are o corespondență la Sânbenedic¹⁴. Sf. Nicolae (fig. 7) are analogii la Cornești, Tăuni și Sub Pădure¹⁵.

Fig. 2. Porfirie Șarlea, *Deisis*, localitate necunoscută, 1824, colecția Arhiepiscopiei Ortodoxe Cluj.

¹³ *Ibidem*, p. 27, fig. 27.

¹⁴ *Ibidem*, p. 106-107, nr. 95.

¹⁵ *Ibidem*, p. 110-113, nr. 101-103.

Fig. 1. Popa Nicolae, *Isus Învățător*, Abuș, colecția Arhiepiscopiei Ortodoxe de Alba Iulia.

Zavrili, localitate
piei Sibiuului.

Fig. 4. Porfirie Șarlea, Deisis, Oroiu.

Fig. 6. Porfirie Șaritea,
Maica Domnului cu Pruncul, Oroiu.

uncul, Abuș,
sa Iulia.

Fig. 8. Porfirie Șarileă, Sf. Nicolae, Oroiu.

Fig. 7. Popa Nicolae, Sf. Nicolae, Abuş, colecția Arhiepiscopiei Ortodoxe de Alba Iulia.

Fig. 10. Porfirie Şarlea, Sf. Ioan Botezătorul, Oroiu.

Fig. 9. Popa Nicolae, *Arhanghelul Mihail*, Abuş, colecția Arhiepiscopiei Ortodoxe de Alba Iulia.

Fig. 11. Porfirie Șarlea, *Sfinții Apostoli Petru și Pavel*, localitate necunoscută, 1826, colecția Arhiepiscopiei Sibiului.

Fig. 12-13. Porfirie Șarlea, "Sfântul Ioachim" și "Preacurata Vergură Maria",
medalioane pe bolta bisericii de lemn "Sfinții Arhangheli" din Sânbenedic, 1861.

Fig. 14. Porfirie Șarlea, teorie de sfinți,
naosul bisericii de lemn "Sfinții Arhangheli" din Sânbenedic, 1861.

Fig. 15. Porfirie Șarlea, scene din ciclul Patimilor (*Când au prins jidovii pe Hs și Când au dus pe Hs la Ana*), biserica de lemn "Sf. Nicolae" din Șilea, 1871.

Pendantul icoanelor Popii Nicolae îl constituie icoanele împărătești de la Oroiu (com. Band, jud. Mureș) și o scenă *Deisis* realizată la 1824 pentru o localitate necunoscută. O discuție pe marginea lor nu a mai fost făcută până acum, paternitatea lui Porfirie Șarlea din Feisa fiind dedusă abia în urma familiarizării cu pictura murală a acestuia și cu cea pe pânză, deoarece nu a fost identificată încă o icoană semnată. Salvatoare au fost, deci, ansamblurile murale de la Sânbenedic (**fig. 12-14**)¹⁶ și Șilea (ambele în com. Fărău, jud. Alba) (**fig. 15**), executate și semnate în 1861 (**fig. 16**), respectiv 1871 (**fig. 17**). De asemenea, de mare ajutor a fost un grup de prapori de la Șilea, între care unul semnat cu caractere latine și datat de "Siarlia Porfirie" în 1858 (**fig. 18**)¹⁷.

¹⁶ Vezi și *Ibidem*, p. 33, fig. 62.

¹⁷ Pentru ei vezi și *Ibidem*, p. 144-145, nr. 145-147.

Fig. 16. "1861. Zugrav Porfirie Șarlea din Feisa" – semnătură plasată la finalul pisaniei bisericii de lemn "Sfinții Arhangheli" din Sânbenedic.

Fig. 17. "Zugrav Porfirie din Feisa", semnătura în naosul bisericii de lemn "Sf. Nicolae" din Șilea, 1871.

Privite în ansamblu, figurile lui Porfirie pierd din expresivitate, gesturile devin rigide, contururile schematice, chipurile se deformează, mai ales cele din semiprofil, la care fruntea este scoasă aproape nefiresc în evidență. Nici creațiile Popii Nicolae nu sunt întotdeauna scutite de astfel de scăderi comparativ cu ale altor artiști ai epocii, dar la el rusticizarea stilului a mers mână în mână cu prețul icoanelor. La Porfirie nu se observă o diferență calitativă între piese, stilul său caracterizându-se prin uniformitate, indiferent de comanditari.

Pentru o mai bună observare a caracteristicilor creației sale, de mare utilitate sunt cele opt icoane-prăznicar care împodobesc încă tâmpla bisericii de lemn cu hramul "Sfinții Apostoli Petru și Pavel" de la Petea (com. Band, jud. Mureș) (fig. 19-25¹⁸). Semnate de Ioana Cristache-Panait, ele au fost atribuite, împreună cu ușile și icoanele împărătești, lui Toader Zugravul, care într-adevăr semnează icoana Arhanghelilor Mihail și Gavriil¹⁹. În realitate, acestuia îi aparțin, pe lângă icoana semnată, doar ușile împărătești și imaginea Sfântului Nicolae, icoanele împărătești propriuzise (*Deisis* și *Maica Domnului cu Pruncul*) fiind opera maestrului său, Iacov din Rășinari²⁰.

¹⁸ Din cauza deteriorării avansate a stratului pictural, una dintre icoane, cea cu scena *Tăierii împrejur*, nu a mai fost reprodusă.

¹⁹ Ioana Cristache-Panait, *Biserici de lemn monumente istorice din Episcopia Alba Iuliei, mărturii de continuitate și creație românească*, Alba Iulia, 1987, p. 168.

²⁰ Ana Dumitran, Elena-Daniela Cucui, *Zugravii Iacov și Toader: recon-*

Fig. 18. Porfirie Șarlea, *Sf. Nicolae*, icoană de prapor, Șilea, 1858.

Cu dimensiuni cuprinse între 48,5 și 38,5 cm și o stare de conservare precară, prăznicările ilustrează destul de bine lipsa de dexteritate a artistului în execuția icoanelor cu teme care presupun mai multe personaje. Înghesuite în prim-plan, numărul lor e de obicei mai mic, deoarece zugravul nu dispune de suficientă pricepere pentru a desena la scară redusă. Această neputință a făcut, practic, inutile modelele de prăznicare moștenite de la Popa Nicolae²¹, redimensionarea personajelor făcând necesară

siderări biografice, în *Annales Universitatis Apulensis*, series Historica, 12/1, 2008, p. 131, cu ilustrații la p. 136, 138, 141, 145.

²¹ Pentru comparație, vezi cele două serii de prăznicare executate de el pentru biserica din Chețani (Ana Dumitran, Elena Cucui, *Zugravii de la*

Fig. 19. Porfirie Șarlea, *Nașterea lui Iisus*, Petea.

și o altă distribuire a lor într-un spațiu care se va dovedi și el destul de sărac în detalii, arhitectonice și peisagistice deopotrivă.

Fig. 20. Porfirie Șarlea, *Prezentarea lui Iisus la templu*, Petea.

Această dificultate de exprimare artistică a zugravului ne face să credem că nu este o simplă întâmplare faptul că i s-au păstrat atât de puține icoane. Foarte probabil, nu va fi executat

Fig. 21. Porfirie Șarlea, *Botezul lui Iisus*, Petea.

prea multe, cel puțin nu din categoria prăznicarelor, pentru care Porfirie Șarlea se pare că nu a avut suficientă apetență.

Ultimele piese pe care le aducem în atenție sunt ușile diaconești ale biserici de zid azi dispărute din Crăciunelu de Sus (com. Cetatea de Baltă, jud. Alba) (fig. 26-27). Zugrăvite pe pânză,

Fig. 22. Porfirie Șarlea, *Înălțarea lui Iisus*, Petea.

cu reprezentările Arhidiaconilor Ștefan și Laurențiu, ele nu sunt nici semnate, nici datate²². Singurele mențiuni se referă la ctitori:

²² În inventarele parohiei piesele sunt datate 1827, dată acceptabilă, chiar dacă nu știm prin ce se justifică. Dimensiuni: 174x72 cm.

Fig. 23. Porfirie Șarlea, *Pogorârea Sfântului Duh*, Petea.

"Cu ajutoriul lui Nicolae și cu Mărie Uriian s-au făcut" (pe ușa din stânga) și "Cu ajutoriul; parohului și [a lui] Zacheiu Baciou și Ana Coman s-au făcut" (pe ușa din dreapta).

Atribuirea tuturor acestor piese creației lui Porfirie Șarlea a fost mult ușurată de repertoriul său restrâns de modele, aceleași

Fig. 24. Porfirie Șarlea, *Adormirea Maicii Domnului*, Petea.

figuri repetându-se, practic, ostentativ, chiar dacă sunt așezate una în proximitatea celeilalte, cum se întâmplă adesea în teoriile de sfinți (**fig. 14**). Uniformitatea trăsăturilor nu este, totuși, deranjantă, datorită calității surprinzătoare a coloritului, viu și în combinații de tonuri potrivite. Până la urmă, latura cromatică este marele atu al lui Porfirie Șarlea, a cărui operă se dovedește a fi cea mai reprezentativă pentru producția artistică a școlii de la Feisa în secolul al XIX-lea.

Fig. 25. Porfirie Șarlea, *Sfânta Treime*, Petea.

Porfirie Șarlea from Feisa. An Icon Painter's Profile

-abstract-

Although a very prolific and talented painter, Porfirie Șarlea has only had a small biography, put together at an exposition at the National Museum from Alba Iulia in 2008. The exposition was dedicated to the Feisa painting school, to which the artist belonged. There is disparate

Fig. 26-27. Porfirie Șarlea, uși diaconești, Crăciunelu de Sus.

information about this painter, which, when finally put together has showed a gap of 82 years between his first and his last certification. This fact has risen the problem of a double identity, a fact sustained by his last name – Șarlea – which does not coincide to his father's – Vasile Ban – another member of the Feisa painting school. A recent research through his parents' biography managed to find a very small, but very important detail, ready to shed some light in the painter's mysterious life. This, accompanied by the elaborated studies on several churches from Mureș,

finally completed the image of his impressive work, both from the qualitative and quantitative point of view. It must be said that the painter's work occurred in a time when the art of painting was passing through decay, changing its usual quality to a more rural feature.

Now, we know that Vasile Ban from Feisa, a close contributor to Popa Nicolae, the youngest son of Jacob from Rășinari, had two sons, both of them named Porfirie and both of them initiated in the mysteries of painting. The first son, whom we will call **Porfirie Ban**, signed in 1789, together with his father, the entrance inscription from the "St. Archangels" church from Sub Pădure (Gănești, Mureș county). At that moment, Porfirie Ban was probably a teenager. We do not have more information about this first son, so we might conclude that he died young.

The first thing that led us to this conclusion is that the second son of Vasile Ban, born around 1805, was also named Porfirie. It was in 1805 that the "infamous matrimony" between Rafila Șarlea and Vasile the painter took place. In 1824, the painter **Porfirie Șarlea** signed a lectern for a church in Noșlac – he proved very skilled, so he must have already finished school. Two years later he was writing in a *Pentikostarion*: "In the year 1826, we have painted the church of Mirăslău for 90 zloty" and he signed "I, Porfirie, painter of Feisa, teacher and not Unite!". A closet from the same church has an inscription about the strains of two painters, "Vasile Ban and his son, Porfirie from Feisa", thus, leaving us with no doubt about who Porfirie's father was. In the first years of the 3rd decade of the 18th century, Porfirie was already a well known painter. Around 1805, the religious authorities were preparing to take measures against Porfirie's parents' matrimony – we don't know what they did wrong, but it must have been a serious offence, as the matrimony was performed by an outside priest and not by the one from the parish. The sentence must have been against Porfirie's parents, as their child ended up bearing his mother's name and not his father's. However, the latter fulfilled his fatherly duties and offered his son a proper education, preparing his son to be one of the most talented painters of that time.

Porfirie Șarlea is the one of the most important founders of an intellectual dynasty from Feisa, his relatives and his descendants following the same artistic paths until the first decades of the 19th century. One of them, Porfirie Șarlea the chorister complicates the story, as he was, probably, a very active painter also. As far as the second son of Vasile Ban is concerned, we will insist on his icon painter profile, almost unknown until now, as well as on his mural painter career, as this might allow identifying some of the unclaimed works, as his.

A first observation regarding style indicates that Porfirie's master was Popa Nicolae from Feisa, a good friend of Vasile Ban's. It is

understood that Vasile's sons have fulfilled their apprenticeship in the workshops of their father's friend and master. Nicolae's style is present in the works of Vasile and those of his sons, however, very different – this might be due to the fact that the master died before finishing his teachings. Born in 1744 and certified in 1814, Nicolae died when Porfirie had just reached his teenage, thus, the young painter was mainly educated by his own father. The object of this thesis is made of the imperial icons from Oroiu (Band, Mureș county), a *Deesis* scene, painted in 1824 for an unknown settlement, and eight other icons made for the iconostasis of the church of Petea (Band, Mureș county). The first icons were attributed to Porfirie Șarlea only after being acquainted with his mural work, as we have never seen an icon signed by him. The salvation came from the mural ensemble from Sânbenedic (**fig. 12-14**) and Șilea (both in Fărău, Alba county) (**fig. 15**) conceived and signed in 1861 (**fig. 16**) and 1871 (**fig. 17**). We also had some "help" from a group of peritoneum from Șilea, signed with Latin characters and dated by "Siarlia Porfirie" 1858 (**fig. 18**).

Compared to Nicolae Popa's icons, those of Porfirie lose in expressivity, the gestures become rigid, the contours schematic, the faces are deformed, especially those painted in half-face have an unusually prominent forehead. Sometimes, even Nicolae's figures have these flaws, but when speaking of him, the rustic features walked hand in hand with the price of the icons. There is no difference regarding quality in Porfirie's works – his style is uniform, regardless the nature of his buyers.

The eight icons from Petea (**fig. 19-25**) have already been discussed by Ioana Cristache Panait and were attributed, together with the imperial icons and doors to Toader the painter, who, indeed, signed the icon of the Archangels Michael and Gabriel. In fact, Toader has made the imperial doors and the image of Saint Nicholas, the imperial icons (*Deesis* and the *Virgin Mary with Jesus*) belong to Jacob from Rășinari. The icons from the iconostasis of Petea are 48.5-38.5 cm long and they are poorly preserved. They also show the lack of dexterity of the artist when painting icons with lots of characters. The characters are all crowded in foreground, they are few, as the painter is not skilled enough to paint at a low scale. As Porfirie's work is scarce when it comes to characters, their faces repeating in an ostentatious manner, attributing these icons to the painter was a rather simple thing (**fig. 14**). The uniformity of the features, however, is not disturbing, as the colors are lively and surprising and the tones are always suitable. After all, the chromatic dimension is the greatest feature of his work, the most representative for the school of Feisa in the 19th century.